

III nivå 3

• engelska / svenska
• Meghan Judge
Lindwile Matshikiza

Asnebarnet

Donkey Child

Sagor för barn på svenska

berattelser.se

Donkey Child / Asnebarnet

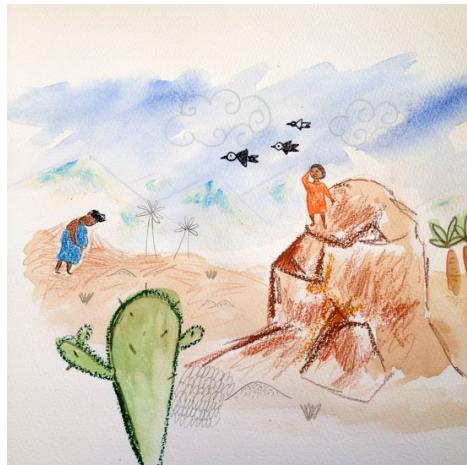
Skrivet av: Lindwile Matshikiza

Illustrerad av: Meghan Judge

Översatt av: Helena Englund-Sarkes (sv)

Denna saga kommer från African Storybook (africanstorybook.org) och vidarebefordras av Sagor för barn på svenska (<https://berattelser.se/>), som erbjuder sagor på många språk som talas i Sverige.

Detta verk är licensierat under en Creative Commons Erkännande 4.0 Internasjonal Licens.
[https://creativecommons.org/licenses/by/4.0/deed\(sv](https://creativecommons.org/licenses/by/4.0/deed(sv)

It was a little girl who first saw the mysterious shape in the distance.

...

Det var en liten flicka som först såg den mystiska gestalten i fjärran.

När gestalten kom närmare såg hon att det var en
höggravid kvinna.
...
As the shape moved closer, she saw that it was a heavily
pregnant woman.

Shy but brave, the little girl moved nearer to the woman.
"We must keep her with us," the little girl's people decided.
"We'll keep her and her child safe."

...

Blyg men modig gick den lilla flickan närmare kvinnan. "Vi
måste låta henne stanna hos oss", bestämde den lilla
flickans folk. "Vi kommer att skydda henne och hennes
barn."

The donkey child and his mother have grown together
and found many ways of living side by side. Slowly, all
around them, other families have started to settle.

...

Åsnan och hans mamma har växt ihop och hittat många
sätt att leva sida vid sida på. Sakta har andra familjer
bosatt sig överallt runt omkring dem.

...
 The child was soon on its way. "Push!" "Bring blankets!"
 "Water!" "Puuuuuuuuuhhhh!!"
 Barnef foddet inom kort. "Krysta! Hamta filter! Vatten!
 Krryyyyysta!"
 ...

Donkey found his mother, alone and mourning her lost
 child. They stared at each other for a long time. And then
 hugged each other very hard.
 ...

Asna hittade sin mamma, ensam och sörjande sitt
 försvunna barn. De stirrade på varandra en lång stund.
 Och sedan kramade de varandra mycket hårt.

But when they saw the baby, everyone jumped back in shock. "A donkey?!"

...

Men när de såg bebisen hoppade de tillbaka av chock. "En åsna?!"

Donkey finally knew what to do.

...

Åsna visste äntligen vad han skulle göra.

Alla bördjade gråla. „Vi sa att vi skulle skydda mor och barn, och det är det vi kommer att görar“, sa en del. „Men de kommer att förära med sig olycka!“ sa andra.

...

Everyone began to argue. „We said we would keep mother and child safe, and that's what we'll do,“ said some. „But they will bring us bad luck!“ said others.

„hade molnen försunnit till sammans med hans van, den gamla mannen.

...

... the clouds had disappeared along with his friend, the old man.

And so the woman found herself alone again. She wondered what to do with this awkward child. She wondered what to do with herself.

...

Och så blev kvinnan ensam igen. Hon undrade vad hon skulle göra med det här konstiga barnet. Hon undrade vad hon skulle göra med sig själv.

High up amongst the clouds they fell asleep. Donkey dreamed that his mother was sick and calling to him. And when he woke up...

...

Högt uppe bland molnen somnade de. Åsna drömde att hans mamma var sjuk och kallade på honom. Och när han vaknade...

Till slut var hon tvungen att acceptera att han var hennes barn och att hon var hans mor.
 ...
 But finally she had to accept that he was her child and she was his mother.

En morgon bad den gamla mannen Asna att bärta honom till toppen på ett berg.
 ...
 One morning, the old man asked Donkey to carry him to the top of a mountain.

Now, if the child had stayed that same, small size, everything might have been different. But the donkey child grew and grew until he could no longer fit on his mother's back. And no matter how hard he tried, he could not behave like a human being. His mother was often tired and frustrated. Sometimes she made him do work meant for animals.

...

Om nu barnet hade fortsatt att vara lika litet hela tiden hade det kanske blivit annorlunda. Men åsnebarnet växte och växte tills han inte längre fick plats på sin mors rygg. Och hur mycket han än försökte kunde han inte bete sig som en människa. Hans mamma var ofta trött och frustrerad. Ibland tvingade hon honom att göra arbete som var menat för djur.

Donkey went to stay with the old man, who taught him many different ways to survive. Donkey listened and learned, and so did the old man. They helped each other, and they laughed together.

...

Åsna stannade kvar med den gamle mannen, som lærde honom mange olika sätt at overleva på. Åsna lyssnade och lærde sig saker og det gjorde även den gamle mannen. De hjälpte varandra och skrattade tillsammans.

Confusion and anger built up inside Donkey. He couldn't do this and he couldn't do that. He became so angry that, one day, he kicked his mother to the ground.
 ...
 Forvirring och iliska byggdes upp inuti Asna. Han kunde blixtsäg att han en dag sparkade ner sin mamma till marken.

Asna vaknade och upptäckte att en underrig gammal man stirrade ner på honom. Han tittade in i den gamla mannen och började att känna en glimt av hopp.

Donkey woke up to find a strange old man staring down at him. He looked into the old man's eyes and started to feel a twinkle of hope.
 ...

Donkey was filled with shame. He started to run away as far and fast as he could.

...

Åsna skämdes. Han började springa så långt bort så fort han kunde.

By the time he stopped running, it was night, and Donkey was lost. "Hee haw?" he whispered to the darkness. "Hee Haw?" it echoed back. He was alone. Curling himself into a tight ball, he fell into a deep and troubled sleep.

...

När han till slut slutade springa, var det natt och Åsna var vilse. "Iiaa, iiaa?" viskade han ut i mörkret. "Iiaa, iiaa?" ekade det tillbaka. Han var ensam. Han rullade ihop sig till en boll och föll i en djup och orolig sömn.